Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 79 JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 26, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 26-го КВІТНЯ 1997 р. Ч. 79 РІК CIV.

„ТОЖ ПОМОЛІМСЯ ЩИРО БОГУ, ВІТАЙМО ВСІХ: ХРИСТОС ВОСКРЕС!"

Прийняти бюджет можуть в травні

Київ. — Україна можливо прийме запізнілий на чотири місяці бюджет в травні, сказав 22-го квітня керівник Податкової адміністрації і голова парляментарної Бюджетної комісії Микола Азаров.

Він зазначив, що за найбільш сприятливих умов парлямент почне розглядати проєкт бюджету не раніше як 25-го квітня і це якщо Верховна Рада прийме нові закони щодо оподаткування прибутку підприємств і осіб. За його словами, депутати не вкладуться у визначені терміни і не зможуть ухвалити податкові закони 23-го квітня, оскільки останній варіянт законопроєкту їм ще не роздано.

Як відомо, зволікання з прийняттям бюджету на новій податковій основі є найбільшою перешкодою в отриманні Україною трибільйонового кредиту від Міжнародного валютного фонду. 21-го квітня місія МВФ почала в Києві обговорювати з урядовцями поступ у прийнятті бюджету і умови продовження кредиту.

М. Азаров поклав вину за зволікання з бюджетом як на Уряд, так і на Верховну Раду. За його словами, було достатньо часу для прийняття будь-якого закону, оскільки минуло п'ять місяців відтоді, як Уряд подав до парляменту проєкт бюджету і пакет податкових законопроєктів.

Після недавнього прийняття закону про податок на додану вартість, залишилося ухвалити вісім інших податкових законопроєктів.

Затримка може бути ще довшою, оскільки Уряд проголосив дев'ятиденне свято у зв'язку з Великоднем, 1-им Травня і Днем Перемоги.

Наталя Іванишин,
Тернопіль

Христос Воскрес!

В цей день Великий, всім на диво,
Господь нам очі привідкрив.
Крізь муки, зло — благочестиво —
Дорогу в вічність простелив.
Його небесні ласки вічні,
Його любов до нас свята.
Отож вшануймо, люди грішні,
Цей дар великий від Христа.
Так, як Христос воскрес, — в цю пору
Нехай для нас воскреснуть знов —
Три посестри, що ходять поруч, —
Надія, Віра і Любов.
Нехай душа твоя сміється,
І з нею радується світ,
Хай криком щастя серце б'ється
Й забуде дні журби та бід.
Страждань Христа ми недостойні —
Давно ж купаємось в гріхах.
Забули чесність і пристойність,
А шанували попервах.
Покаймося. Душевний стогін
Нехай полине до небес.
Тож помолімся щиро Богу,
Вітаймо всіх: Христос Воскрес!

Президент Б. Клінтон зустрівся з Далай Ламою

Вашінґтон. — У середу, 23-го квітня, до Білого Дому на зустріч з віцепрезидентом Ал Ґором прибув тибетський Далай Лама. Під час їхньої розмови до кабінету віцепрезидента зайшов президент Билл Клінтон з цілком ясною метою — неформально зустрітися з гостем віцепрезидента та приобіцяв йому, що переконуватиме Китай зустрітися з Далай Ламою, чи його представником з метою переговорів.

Президентська зустріч з Далай Ламою тривала 20 хвилин, але дружина президента Гілларі Родгам-Клінтон, яка тому два роки на жіночій конференції в Пекіні виголосила палку промову на тему людських прав, мала також зустріч з Далай Ламою, котра тривала майже 45 хвилин.

Ці відвідини припали на дуже чутливий час американсько-китайських відносин і зокрема коли брати до уваги, що Пекін застеріг Вашінґтон не зустрічатися з Далай Ламою.

Китай твердить, що Тибет є частиною Китаю, з цією думкою згоджується Вашінґтон і тому настоює на зустрічі та розмови між Китаєм і Далай Ламою для того, щоб розв'язати існуючі непорозуміння. Пекін відмовляється від зустрічі і розмови з Далай Ламою та звинувачує його в намаганні перетворити Тибет у незалежну державу.

Ще перед зустріччю з президентом Б. Клінтоном на пресовій конференції Далай Лама заявив кореспондентам засобів масової інформації, що „ми намагаємося повсякчасно переконати китайський уряд , що шукаємо самоуправління, а не незалежности".

Соціялісти критикують Президента

Київ (УНІАР). — У приміщенні Верховної Ради України відбулася пресова конференція представників фракції Соціялістичної і Селянської партій з участю секретаря політради Соціялістичної Партії Йосипа Вінського, голови Селянської Партії Сергія Довганя, соціяліста Олександра Чубахіна, комуніста Миколи Кириченка та члена Селянської Партії Ростислава Чапюка.

Згадані політики вже не вперше підтвердили, що головна плятформа фракції — "Земля не повинна бути об'єктом купівлі-продажу". За словами Й.Вінського, їхня фракція чітко заявила про своє ставлення до бюджетного процесу, вимагаючи ухвалення бюджету на діючій податковій базі, і внесла до Конституційного суду подання щодо невідповідности Конституції і Земельному кодексові деяких указів Президента з приводу земельних відносин.

Фракція також виступає за надання аграрному секторові, медичній та енерґетичній галузям підтримки з державного бюджету. Учасники пресової конференції категорично відкинули можливість співпраці з Аграрною Партією України, арґументуючи це тим, що 30 парляментаристів від АПУ залежні від своїх постів і не можуть висловлювати власні погляди.

Платня збільшилася — залишилося її отримати

Київ. — Середня місячна платня в Україні зросла в березні на 6.4 відс. і становила 147.73 гривні (80 дол.), свідчать дані, оприлюднені 22-го квітня Міністерством Статистики.

Місяць перед тим, у лютому, платня була 138.90 гривні, а в березні минулого року — 129.33 гривні.

Однак це збільшення платні багато громадян відчують, очевидно, десь влітку, оскільки Уряд має спочатку заплатити їм платні за попередні кілька місяців. Як відомо, загальна заборгованість у платнях в Україні перевищила 4.2 блн. гривень.

Працює комісія щодо передачі кораблів

Севастопіль (УНІАР). — Продовжує працю комісія штабів військово–морських сил України і Чорноморської фльоти з питань передачі 52-ох кораблів зі складу Чорноморської фльоти до складу Військово–морських сил України.

Командувач Чорноморської фльоти адмірал Віктор Кравченко засудив становище віцеголови державної Думи Росії Сергія Бабуріна нібито передача кораблів є підривом боєздатности та розвалом військово-морської фльоти Росії, і висловив сподівання, що таке становище С. Бабуріна не вплине на процес переговорів.

В. Кравченко також заявив, що відставка командувача військово-морської фльоти Російської Федерації Фелікса Ґромова, на якій наполягає С. Бабурін, не є можливою і не буде прийнята.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ДОПОМІГ ФОНД „ВІДРОДЖЕННЯ"

КИЇВ. — Міжнародний фонд „Відродження" надав найбільший ґрент в сумі 560,000 дол. Українській асоціяції звільнених у резерву військовослужбовців для програми соціяльного захисту й адаптації колишніх військовослужбовців у цивільному житті. В рамках цієї програми і передбачено надання згаданої допомоги звільненим у резерву військовим. Сюди входить психологічна адаптація, перенавчання, працевлаштування, допомога в організації малих підприємств, де вони могли б працювати. Українську асоціяцію звільнених у резерву військовиків створено 1994 року, вона об'єднує 7,000 індивідуальних і 112 колективних членів.

ПРОФСПІЛКИ НЕ БЛЬОКУЮТЬСЯ З ПАРТІЄЮ ТРУДІВНИКІВ

ХАРКІВ. — Харківські профспілки не підтримали ініціятиву Федерації Профспілок України щодо утворення Всеукраїнської партії трудівників. Установчий з'їзд цієї пратії відбувся недавно в Полтаві, а 15-го квітня в Харкові обласні профспілки ухвалили рішення не брати участи в праці партії. Головною причиною такого рішення є незгода з організаційними принципами. За словами керівника харківських профспілок, при обранні керівних партійних органів не враховується поглядів первинних організацій.

СТРИЙСЬКЕ ВІЙСЬКОВЕ ЛЕТОВИЩЕ СТАНЕ ВОРОТАМИ У СВІТ

ЛЬВІВЩИНА. — Голова Львівської Обласної Державної Адміністрації Михайло Гладій та міністер оборони України Олександр Кузьмук під час недавньої зустрічі досягли домовлення про створення на базі Стрийського військового летовища сучасного міжнародного цивільного летовища, яке стане західніми повітряними воротами України.

ПРОТЕСТУЄ КОЛЕКТИВ СИМФОНІЧНОЇ ОРКЕСТРИ

КИЇВ. — Колектив Національної симфонічної оркестри пікетував Міністерство Культури і Мистецтв України. Учасники акції вимагають погашення заборгованости за 1996 рік, продовження контракту керівникові Теодорові Кучарові, повернення оркестрі приміщення, відібраного у 1990 році. За твердженням учасників акції, Міністерство Культури і Мистецтв веде неоголошену війну проти їхнього колетиву, проіґнорувавши тріюмфальний виступ оркестри у Великій Британії та інші творчі успіхи. Такої заборгованости із зарплатні немає навіть недавно створена міністром культури симфонічна оркестра. Головному дириґентові, американцеві українського походження Теодорові Кучарові, безпідставно запропоновано залишити пост керівника оркестри. "Нам накидають людину, звільне-ну з цієї посади за фінансові порушення", — сказали учасники пікету.

ВНЕСЕНО ЗМІНИ ДО ЗАКОНУ ПРО ГРОМАДЯНСТВО

КИЇВ. — Верховна Рада України затвердила деякі зміни до закону про громадянство. Ще раз підтверджено статтю 1, яка закріплює в Україні єдине громадянство. Стаття 2 у новій редакції передбачає, що громадянами України є "особи, які народилися, або постійно проживали на території України, а також їхні нащадки (діти, внуки), якщо вони на 13-го листопада 1991 року проживали за межами України, не перебувають у громадянстві інших держав і до 31-го грудня 1999 року (раніше було 1997) подали у встановленому законом порядку заяву про визначення своєї належности до громадянства України". Найбільше дискусій викликало положення, що однією з умов надання громадянства є володіння українською мовою в обсязі, достатньому для спілкування. За дітьми, адоптованими чужинцями, зберігається українське громадянство до 18-річного віку. По досягненні цього віку вони мають визначитися щодо громадянства України. Зміни до закону ухвалено 230 голосами.

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ

КИЇВ. — Тут відбулося перше пленарне засідання Конституційного суду України. У вступній промові голова Конституційного суду Іван Тимченко наголосив, що суд має працювати так, щоб громадяни України повірили в Конституцію як ефективний інструмент захисту своїх прав і свобід. Найближчим часом Конституційний суд має вирішити чи можуть депутати України суміщати працю в парляменті з іншими видами діяльности.

Л.КУЧМА ВИМАГАЄ НЕГАЙНОГО ПОГАШЕННЯ БОРГІВ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма знову доручив Кабінетові Міністрів вжити негайних заходів для погашення боргів із заробітньої платні працівникам освіти. Президент наголосив, що дальше затягування з погашенням заборгованости веде до зростання соціяльної напруги в освітянському середовищі. Л. Кучма також доручив підготувати все необхідне для організованого завершення навчального року в школах, середніх та вищих освітніх закладах.

Управа НТШ-А відбула наради

Ню Йорк (О. К.). — В суботу, 19-го квітня, відбулися у власному приміщенні чергові наради поширеної Управи НТШ-А для обговорення біжучих справ та плянів на майбутнє.

Провідною точкою цілоденних нарад було обговорення політики НТШ-А, що вимагало узгіднення та вичерпної виміни думок членів Управи.

Майбутні місяці вимагатимуть від членів Управи багато праці та їхньої активної участи у ряді наукових конференцій. В осередку уваги стоїть проблема узгіднення правильности української мови, що буде темою наукової конференції в Урбані, а відтак у Києві. У зв'язку з цією проблемою, Управи НТШ-А враз із УВАН видали звернення щодо вживання Харківського правопису аж до спільного вирішення в цій справі. НТШ-А постаралося також про вміщення на сторінках „Свободи" довшого листа НТШ у Львові до Президента України, Верховної Ради і Кабінету Міністрів у справах культурного етноциду, а зокрема в мовній ділянці.

Обговорено також в загальному політику НТШ-А відносно допомоги для наукових установ України і порушено справу допомоги Бібліотеці ім. В. Стефаника у Львові. Рішено виготовити відповідні звернення до Президента України Л. Кучми, до в. о. міністра культури та інших відповідальних осіб, щоб визнати Бібліотеку ім. В. Стефаника державною бібліотекою.

З уваги на те, що НТШ-А отримує багато прохань про фірмування різних видань, рішено подавати до преси список надісланих рукописів, які шукають спонзорів на друк.

Обговорено також плянові конференції та доповіді, виготовлення каталогу книжок НТШ-А на інтернеті, виготовлення нового фірмового паперу і виказок як також співпрацю із „Нешенелітіс Пейперс".

Присутні привітали наукового секретаря і заступника голови проф. Ларису Залеську Онишкевич з нагородою Фулбрайта, завдяки якій вона викладатиме один семестр у Львівському Університеті про українську драму.

Увечорі 19-го квітня відбулася публічна презентація нових видань НТШ-А, якою вела проф. Л. Залеська Онишкевич, а участь брали Л. Рудницький, В. Стойко, А. Процик, І. Фізер і Ю. Шевельов.

Україна та Узбекістан зміцнюють стосунки

Київ. — За повідомленням пресового аґентства УНІАР, в Україні з офіційною візитою перебував прем'єр–міністер Узбекістану Уткір Султанов.

Під час зустрічі У. Султанова з Президентом України Леонідом Кучмою обидві сторони висловили задоволення поступом у розвитку політичних і економічних відносин між Україною та Узбекістаном. Л. Кучма наголосив, що цей рік є дуже відповідальним, і головне на сьогодні для української економіки ухвалення бюджету на новій податковій основі.

Не зважаючи на те, що товарообіг між Україною та Узбекістаном впродовж останніх років зростав і сягнув минулого року 250 млн. дол., можливості його поширення використано далеко не повністю, – підкреслювалося на переговорах урядових делеґацій, які очолювали прем'єр–міністри Павло Лазаренко та Уткір Султанов.

Обговорено перспективи збільшення надходження в Україну узбецького та транзиту туркменського ґазу й бавовни. Натомість до Узбекістану постачатиметься обладнання, яке виготовлятиметься українськими підприємствами для нафто–ґазового комплексу. Порушено проблеми створення спільного українсько–узбецького підприємства з виробництва та використання літаків АН, можливої участи будівельних організацій України в проєкті спорудження залізниці з Китаю до Узбекістану, про участь Узбекістану в створенні Евразійського транспортового коридору.

ВЕЛИКОДНЯ П'ЯТНИЦЯ

З уваги на Великодню П'ятницю (за старим стилем), це число „Свободи" друкуватиметься з датою суботи як останнє видання цього тижня. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в понеділок, 28-го квітня з датою вівтірка. — **Ред.**

У СВІТІ

КРЕЙСЕР МІЖНАРОДНОГО військового континґенту під проводом Італії в Албанії, котрого завданням є охороняти доставу допопомоги, застряг у піску минулого вівтірка, 22-го квітня, поблизу портового міста Влоре. Чотири буксирні човна намагалися його визволити з піскових кайдан, але це було дуже важко з уваги на бурю та небезпечно несприятливу ситуацію. Крейсер „Віторіо Венето" є також літаконосцем та тепер є командним центром згаданого міжнародного військового континґенту висланого до Албанії під час недавніх там заворушень. Командування італійської морської фльоти в Римі повідомило, що „немає жодного пошкодження людей і крейсера".

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив, що ЗСА плянують, як частину своєї закордонної політики, відкрити бюра у 12-ох країнах з наміром поборювати реґіональні забруднення довкілля. Цього року такі бюра будуть відкриті при американських амбасадах у Коста Ріці, Узбекістані, Етіопії, Непалю, Йорданії і Тайлянді, а шість інших буде відкрито наступного року в покищо не виявлених країнах. Віцепрезидент Ал Гор уважає цей крок „зворотною точкою американської закордонної політики", а секретар Державного департаменту Меделин Олбрайт підкреслила, що „проблеми довкілля тепер стали істотними та нероздільними частинами державної безпеки".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Албанська криза

Щойно припинилося кровопролиття в Югославії, як в Европі спалахнула нова громадянська війна. Цього разу в Албанії. В країні, яка так не схожа на інші европейські держави. Цю свободолюбну країну, розташовану на зручному відтинку европейського континенту, використовували в своїх цілях контрабандисти різних країн вкупі з місцевими можновладцями. Ці останні зневажили і обікрали народ своєї держави. Вдаючи, що здійснюють економічні реформи, вони порушували всі правила їх проведення, а також існуючі внутрішні й міжнародні закони, торгували зброєю і наркотиками, привласнювалили гроші вкладників, занедбали державні справи, підірвали моральні вартості.

Албанці терпіли довго, а коли їхньому терпінню прийшов край, для "вибуху" вистачило однієї "іскорки". Чийсь заклик до повстання вирвався у момент відчаю, але він упав на добре підготований грунт: виснажені, змученні безробіттям, демагогією і злочинністю албанці збунтувалися. "Хліб і справедливість!" — вимагав розлючений натовп 1-го березня 1997 року. Та бунт, як відомо, окрім крови і горя ніколи нічого не приносив.

Світ побачив ще один приклад, як накопичена в людях образа поволі переросла в гнів і вирвалася на волю. Албанська міліція і армія, знаючи долю російських вояків у Чечні, враховуючи досвід інших країн, заявила про свій невтралітет і без спротиву віддала на розграбування склади зі зброєю. Несправедливо звільнені зі служби армійські офіцери стали на бік повстанців.

Озброївшись, люди вийшли на вулиці, та оскільки конкретних винуватців перед ними не було, то стріляли куди попало, аби лише випустити накопичений гнів. Албанія стала схожа на ошаленілого коня, що став на диби а тоді помчався в бік прірви з шаленою швидкістю. Тепер цих людей може зупинити хіба що чудо. Їхніми жертвами стали такі ж знедолені мирні громадяни: 206 загинуло, 700 поранено, ще 83 особи загинуло під час катастрофи катера з албанськими утікачами в протоці Отранто. Сотні дітей осиротіли. Десятки тисяч албанських утікачів наводнили Сербію, Боснію, Македонію, Грецію, Італію. Разом з утікачами на території цих країн потрапляє і зброя, що може загострити економічну і політичну ситуацію у зазначених країнах. Отже внутрішній албанський конфлікт може перерости в загально-европейський.

Тимчасове затишшя не зняло напруги. Люди, які вже відчули смак свободи "випускати пару", навряд чи заспокоїлися остаточно. З однієї громадянської війни може розгорітися друга: від економічного конфлікту до міжнаціонального — всього лише один крок. І конфлікт цей важко буде розв'язати за допомогою міжнародних організацій. Та якщо навіть військові дії припиняться, життя албанців не поліпшиться. Навпаки, криза поглибиться, бо до вже існуючих проблем додадуться рани, завдані громадянською війною.

Світова громадськість розгублена перед албанською стихією. Европейський союз виявився неготовим до такого повороту подій. Організація безпеки і співробітництва в Европі поводиться невпевнено, а НАТО не може запропонувати нічого, окрім сили. Отож миротворчі сили почали прибувати в зону конфлікту лише 14-го квітня. Всього передбачено ввести на територію Албанії 2,500 італійських вояків, 1,000 французьких, по 700 грецьких і турецьких, 400 румунських, 350 еспанських, 120 австрійських і 100 данських вояків. Росія, всередині якої ситуація також дуже напружена й загрожує розвинутися за подібним сценарієм, тримається осторонь і тривожно стежить за подіями в південній частині Албанії

Все це не може залишати байдужими і керівників України. Адже розвиток подібних конфліктів у будь-якій европейській державі неухильно впливає на ситуацію в Україні. Якщо нестабільність у маленькій Албанії має такий вплив на ситуацію в европейському реґіоні, то можна уявити яку загрозу несе народам нестабільність у великій сусідній державі.

Осип Труш

ТІНЬОВА ТОРГІВЛЯ ЗБРОЄЮ В УКРАЇНІ

Тіньова торгівля зброєю в Україні, в оцінці експертів, перевищує понад 40 відсотків загальної торгівлі. Вона не тільки приносить державі дуже мало доходу, але й навпаки — послаблює економічний стан держави. Щоб мати краще зрозуміння цієї проблеми, варто покликатися на цифри Лондонського інституту стратегічних досліджень: до 1994 року Збройні Сили України випродали зброї, боєприпасів та амуніції на суму 32.4 блн. дол. Беремо ці дані як доказову інформацію, бо ніде правди діти — Міністерство Оборони і Служба Безпеки України не дописали у своїх завданнях стримати цю безвідповідальну поведінку супроти держави високо заанґажованих урядовців і високої ранґи військовослужителів. Мимо того, що МО і СБУ повідомляли урядові чинники про тіньовий продаж зброї, зі сторони Уряду не було належної протидії, щоб цю крадіж державного майна унеможливити, а причетних до руїнницької діяльности і крадіжі майна потягнути до відповідальности.

Немає сумніву, якщо такий стан не буде зліквідований, то треба бути приготованим на те, що до 85,000 демонстрантів, які домагалися платні за свою працю, бо її місяцями не дістають, долучиться людей вдесятеро більше. Крім того, Уряд мусить негайно запровадити контролю над військово-промисловим комплексом України, який начисляє понад 500 підприємств, а з них тільки 40 реалізує свою продукцію через офіційні державні організації. Решта підприємств не платять державі своїх фінансових зобов'язань.

Тут варто підкреслити, що не краще мається справа з пересічним громадянином України, бо на 52 мільйони населення тільки 19.5 мільйона подали державі звіти про свої доходи. І власне, це є найбільшою причиною економічної кволости України, яка майже по шістьох роках своєї самостійности дійшла до абсурдного рівня в економіці.

В обличчі цієї невідрадної економічної ситуації напрошується питання: чи Україні потрібний військово-промисловий комплекс? У цьому випадку можна ствердити, що так, бо, поперше, потрібно забезпечити Збройні Сили України військовим обладнанням, а подруге, цей комплекс спроможний продукувати високої якости зброю, на яку є попит на ринку збуту. А тому що ЗСА, Росія та інші держави торгують зброєю, Україна не може лишатися позаду, особливо тоді, коли це приноситиме потрібні фінанси для держави. Наприклад, продаж 320 танків Пакістанові за 500 млн. дол. дуже корисний, бо допоміг у якійсь мірі задоволити потреби населення.

В сучасну пору ведеться в пресі дискусія щодо забезпечення для України постійного збуту зброї на майбутнє. Береться до уваги два ринку збуту. Один контролює Росія, а другий — Захід. А тому що Росія вже побоюється, що Україна може стати її серйозним конкурентом на світовому ринку зброї, то є суґестії, щоб Україна продовжувала продавати зброю тим державам, які є прихильні Заходові. Цей підхід має свій сенс, щоб якнайдальше відсепаруватися від Росії й у цей спосіб невтралізувати її імперські зазіхання.

Уряд України мусить присвятити всю свою увагу економіці, яка є в стадії безконтрольности, її запобігти відпливові чужинецьких інвестицій. Ми бачимо, що є тенденція урядових чинників ЗСА і інших держав, які висловлюють своє невдоволення з непотрібних бюрократичних перешкод і корупції. Цей процес відходу інвестицій чужинецькими підприємствами приспішиться, коли Уряд не спроможеться на радикальні зміни в економіці. Час наглить й Уряд разом з Верховною Радою зобов'язані цей жалюгідний стан в економіці поправити. Цього вимагають державні інтереси України. Бо водночас посилюється динаміка безконтрольного розбазарювання державного майна, яке набуває для нації загрозливих маштабів. І тому ми всі, кому на серці і душі лежить добро українського народу, очікуємо терпеливо конкретних заходів Уряду України з метою повернути економіку на правильний шлях і подолати впливи тіньової торговлі.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про чари великодньої печі

Скільки вже років довелося мені писати про наближення Великодня і про всі кулінарні та інші традиції, зв'язані із тим радісним, так великим і урочистим для нас, українців, святом.

Підкреслюю саме це, що у нас Великдень таки завжди був і надалі є особливим святом, а принаймні повинен таким бути, згідно з нашою віковічною традицією, що сягає своїм корінням куди дальше, як американська, до якої ми тут силою факту пристосовуємося. Та ж це для нас не лише свято дітей та їхніх ігор чи радісних дарунків у формі зайчиків, ціп'яток і різного роду яєчок, від шоколядових починаючи, а на „джеллі бінс" кінчаючи. Для нас зовсім не характеристичне шукання цих яєчок по городах і парках, як і чужі усі ті зайчики і ціп'ятка, що ними обдаровують тут дітей, бо й вони позбирані з різних етнічних традицій. Великдень не є для нас таким святом і ще одною можливістю купування подарунків, хоча б у формі солодощів для дітей.

Ті т. зв. „звичаї" прийшли таки тут до нашої свідомости та в дечому, на жаль, вже добре вкорінилися. Але, однак, хіба немає таки української родини тут, на другій півкулі, яка б нехтувала нашою правдивою традицією свяченого із великодніми бабами, крашанками, яєчками і хроном, що у кошику, прикрашеному вишивкою, несеться у піднесеному, святочному настрої до церкви посвятити, щоб відтак поділитися тим свяченим з родиною і близькими.

Правда, обставини побуту тут змінили дещо віковічні звичаї. Немає майже тут мурав і майданів біля наших церков, де господині могли б розложити свої чепурні кошелики із великоднім добром, густо одна біля другої, немає місця, щоб після свячення похристосуватися, обмінятися писанками, а кошелики мандрують у баґажники авт, перед від'їздом додому. Немає тут також цілого повного ритуалу печення баб, хоча як довго і давно він все стояв в центрі великодніх приготувань. Брак часу, цивілізація і вигода перенесли його в сферу „доісторичного" минулого, в спогад тепер вже навіть не сьогоднішніх матерів, а бабунь. І тільки в їхніх оповіданнях ще відживає цілий чар і смак цієї винняткової традиції, на пограниччі з мистецтвом і священнодійством, що так питома для українського побуту. І ті бабуні ще сьогодні можуть розповісти та показати, як це було „колись", як обряд печення баб був строго притримуваний, як вони радо допомагали у тому своїм бабуням і матерям, як переживали з ними процес вичаровування того печива, як з биттям серця перекочували баби з боку на бік на подушках, щоб, не дай Біг, ні одна не „впала".

Скільки роботи, скільки нервової напруги і страху перед невдачею відчувалося тоді в кухні кожної української господині та скільки радости й гордости, як все вийшло гаразд. Як кулінарно нецікаві в порівнянні із тими колишніми витворами кулінарного мистецтва видаються бабки, печені машиново сьогодні чи у масовій продукції наших славних ярмарків. Як серійно смішні видаються, в порівнянні із багатством наших великодніх кошиків, ці шоколядові зайчики чи „джеллі бінс", заховані у плястикову траву.

Але того вийняткового нашого „мистецтва" не можна вивчити із книжки чи передати найточнішим виписаним куховарським приписом — його треба вивчати живцем, його треба відчути, пережити і передати. Чи не є, отже, гріхом не передавати цієї традиції з роду в рід, чи не слід нам усім дбати про те, щоб вона не завмерла через впливи чужого довкілля? Кажуть, що в Україні вона не завмерла ніколи, хоча довгими роками треба було з нею добре ховатися. А сьогодні вона таки процвітає не лише біля великодньої печі, з писанками і свяченим, але із гагілками, церковними відправами і урочистим відзначенням трьох днів Великодніх Свят. Добре, що так воно є, а все ж зауважуємо одне спільне, що і тут, і там завмирає тихо, але безповоротно традиція великодніх побажань на гарних українських картках, не вражених „цукерковим кічом". Не пишуть їх вже так численно, як раніше, і не випускають їх мистецько витриманими. При тому можна завважити, що у тих з України постійно бракує чомусь головного мотиву, що найважніший у Великодні–Воскресіння Христа. Чи це припадок, чи, може, далі немає потреби та охоти на державному рівні використовувати найважливіший мотив цих радісних свят? Христос Воскрес–Воістину Воскрес!

О-КА

Підготував В. Романюк

" 'Свобода вивела 'Галичину' на новий слід"

Під таким заголовком щоденник "Галичина" з Івано–Франківського помістив матеріял прикарпатського письменника Миколи Дмитріва з Богородчан. За погодженням з головним редактором часопису "Галичина" Богданом Галюком, подаємо скорочено передрук статті М. Дмитріва, що, на нашу думку, може зацікавити читачів "Свободи". Зокрема тих, котрі мали нагоду прочитати розповідь д–ра Степана Воляника з Парми, Огайо, "Дещо про Михайла Мартинця", надруковану в ч. 247 нашого часопису з 27-го грудня минулого року.

Журналіст завжди мусить шукати потрібний йому матеріял. Цього разу сталося не так: матеріял сам знайшов мене. Якраз на Святвечір цього року подзвонив мені із ЗСА мій старий друг Володимир Базюк, з яким у мене віддавна не було контактів.

— А знаєш, про тебе написала наша газета "Свобода", — сказав він наприкінці.

— Що саме? - запитав я.

— Про презентацію твоєї книжки в Богородчанах. Вмістила також фотографію сім'ї Мартинця.

Я припустив, що "Свобода" матеріял про презентацію моєї книжки передрукувала з "Галичини". А фотографія — це щось нове, що може навести на слід сім'ї. Домовились, що Базюк пришле мені вирізку з газети. Та заки він це зробив, її надіслав мені інший американський друг — д–р Павло Пундій. "Свобода" вмістила статтю д–ра Степана Воляника "Дещо про Михайла Мартинця". Посилаючись на "Галичину", автор розповів про мене, майже повністю навів розділ "Забута могила" з документального нарису "Коли закон не діяв" і коротко згадав про Михайла Мартинця та членів його сім'ї.

З допомогою д–ра Пундія я негайно встановив контакт з С. Воляником і попросив детальніше розповісти про нащадків Мартинця. Одержав від нього листа з такими даними:

Після розстрілу міністра його дружина жила в середущого сина, інженера–лісника Михайла Мартинця, в селі Тершові–Спасі Самбірського повіту. Там і померла. Михайло еміґрував до Мюнхену, де помер 1974 року, залишивши сина Івана, інженера. Найстарший син міністра, Іван, лікар УГА загинув у так званому чотирикутнику смерти 1919 року. Третього сина, Романа, С.Воляник зустрів 1944 року в Сяноці (Польща). Яка його дальша доля, Воляник не знає. Дочка міністра Стефанія вийшла заміж за інженера Василя Вишницького. Це вуйко С. Воляника. Вишницький похований у Перегінську, Стефанія — у Вілліямставні (ЗСА). Подружжя мало трьох дочок: найстарша, Маруся, видатна піяністка (вона є на друкованій "Свободою" світлині. Ред.), загинула 1945 року під час бомбардування Відня, Мирослава і Наталка живуть у ЗСА.

Розкрити таємницю "забутої могили" намагався на початку 90–их років Юхим Макотерський, краєзнавець з Чорткова Тернопільської області. Після дворічних наполегливих пошуків історичних джерел в Галичині і діяспорі та розпитів старожилів з'ясувати всі подробиці луквицької трагедії пощастило мені. Та найважливіше завдання ще попереду. У згаданій вже статті "Забута могила" я закликав зайнятися тією могилою, називаючи її найважливішою на нашій землі, ставив завдання "побудувати могилу так, як цього вимагає пам'ять великих днів і національна честь", підкреслював, що могила повинна стати місцем паломництва для українського громадянства, а головне — для його молоді.

Боляче стає, коли порівнюєш могилу міністра Мартинця з іншими могилами на тому ж кладовищі — могилами, на яких стоять мармурові пам'ятники, а огорожа виготовлена з нержавіючої сталі. В такому сусідстві могила міністра виглядає, як нещасна сирітка на порозі багатої хати. Ще в жовтні 1993 року я писав у "Галичині", що для переобладнання могили Мартинця потрібна допомога й обласної Ради народних депутатів, і обласної адміністрації, і громадських організацій, і підприємств та організацій, які мають можливість виділити певні кошти для цієї благородної мети. На жаль, мого голосу не почув ніхто з керівників!

Я вносив пропозицію, щоб Івано–Франківське як колишня столиця ЗУНР встановив пам'ятник Михайлові Мартинцеві, видатному державному діячеві, який очолював у молодій українській державі одне з найважливіших міністерств — міністерство землеробства, патріотові, який жив і працював деякий час у цьому місті, людині, що віддала життя в ім'я незалежности України. Цього вимагає наш обов'язок перед історією, перед минулим. І на цю пропозицію ніхто з керівників не відгукнувся, начебто її зовсім її не було. Яка незрозуміла, яка невиправдана байдужість до української історії! А тим часом в Одесі знаходять кошти на відновлення пам'ятника цариці Катерині Другій, яка, за словами Шевченка, "доконала вдову сиротину" — нашу Україну. Невже цей факт не викликає тривоги у нас на Прикарпатті? Адже змогли жителі села Старуні Богородчанського району незадовго до розвалу совєтської імперії спорудити пам'ятник греко–католицькому епископові Симеону Лукачу, уродженцеві того села. Невже Івано–Франківське бідніше, ніж те прикарпатське село?

...Таким напруженим запитанням закінчив Микола Дмитрів статтю, яку ми частинно тут процитували. І здалося, що це питання адресоване не тільки керівництву Івано–Франківщини та її обласного центру.

Наталія Волошинська-Ожибко,
Перемишль

Мої Великодні

II

Питання повторюють, а Галя постійно відповідає, що не має „кошулейки, спідничейки, хусточейки і перстенечка". За обіцяний перстень Галя у кінці співає:

А я пану подякую, а я пана поцілую — кавалеру.
А я пана поцілую і з тобою потанцюю — кавалеру.

Подібно в колі відбувались гагілки „Ой не ходи, качоронько, в гороховім вінку", „Чорнушко душко, вставай раненько, мийся, чешися красно вберися, хотять тя люди взяти, мишлю тя заміж дати".

При інших піснях дівчата крутились швидше і мерехтіли райдугою голубі, червоні, зелені, рожеві спідниці та корсетки і білі сорочки.

Коли я вже навчалась у гімназії, в мене було кілька товаришок й товаришів у Хирові, Старяві й один вчитель з нашого села, Сушиці Великої. В усі три дні свят ми зустрічалися. Бувало, я їздила до них, але найчастіше вони приїздили до мене. Тоді ми вже вдома починали гагілки, різні забави і співи. Був гарний звичай: бавились всі разом — старші, молодь і діти, і всі були вдоволені. Звичайно, знайшовся завжди хтось із старших, хто ці забави вів.

А хлопці, як веселі й дотепні були! Все щось повигадували. Часом було це щось таке смішне, що ми, дівчата, аж сідали на килим, на долівку і не мали сили встати, — так сміялися. Наприклад, хто сьогодні з молодих знає, як гаситься свічку? Отож вигравав той, хто її гасив якнайдовше і при цьому робив різні смішні жести. А ось така ніби дитяча забава — „Вію вінець", скільки ж вона давала розради! Коли помешкання було просторе, тоді всяке плетення, розплітання, переплітання вінка відбувалося в хаті, а коли воно було мале, тоді бігали ми за поріг з гамором, співом та сміхом. Були ще такі забави, як „Пошта", „Дитячі фарби", „Третяк" та інші. Дуже смішно виходив „Телефон". Хтось, звичайно, „посилав" початок вірша, пісні чи якусь приказку, а на кінці хтось відбирав страшенно перекручені слова. Хто перекрутив — платив фант. Щоб його викупити, мусив чинити те, чого забажали присутні. Отже, були вишукані деклямації, співи, танки, поцілунки... Одного разу найбільш веселому та по-спортсменськи спритному хлопцеві сказали: „Мусиш стануги на голові". До цього й побилися об заклад, чи зуміє він це здійснити. Хлопчисько вмить це виконав. Станув на голові, але... на дівочому ліжку, застеленому біленьким льняним прегарно вишиваним накривалом...

На другий чи третій день свят молодим уже хотілося потанцювати. Двоє з-посеред нас вміло грати на фортепіяні. Коли ми хотіли хоч трохи покрутитися, або коли не було під рукою ніякого музичного інструменту, хлопці на устних гармонійках або на гребенях справляли таку музику, що, здавалось, вся хата танцює. Як згадую це, то й сьогодні сміюся. Хто ж з хлопців сьогодні заграє на гребені до танцю?

Сумні і голодні були свята у воєнні роки. Молодим не хотілося ні бавитись, ні сміятись. І гагілки виконувалися якось оті найбільш повільні — так тільки, щоб підтримати традицію; не було обнов і цього веселого свячення пасок; дзвони якось сумно дзвонили...

Пам'ятаю два найбільш голодні роки. Приїздила я до дому у Велику п'ятницю на свята. Нічого ще не підготовлено. Мама показувала мішочок білої муки і немов виправдовувалась: „Щойно вчора ми це роздобули, а сьогодні будемо пекти бабку і тортик. Коли вистачить цукру і яєць, тоді буде й сирник. На свята забили ми курку. У людей голод. Добре, що в нас корова доїться..."

Може, найсумнішими були свята, які я пережила в

(Закінчення на стор. 3)

Великодня ніч

Синь неба розітнули дзвони
І сонми янголів зійшли з небес,
На всю Вселенну гучно залунало
Веселе, радісне — Христос Воскрес!

Хай дзвонять дзвони на Софії,
Оповіщають цілий світ,
Що наша вільна Україна
Шле Великодній всім привіт!

Нехай обійметься брат з братом,
Цілунком щирим привіта,
Нехай настане мир у світі
В ім'я Воскреслого Христа!

Наталка Турчманович

Мої...

(Закінчення зі стор. 2)

селі Щавнику на Лемківщині, тоді, коли його мешканці виїздили. Здається, що й природа сумувала разом з ними... Ще було темно. З усіх сторін йшли люди на Воскресну утреню. Світало, та сонце не сходило, закривали його густі хмари. Небо стояло темне. Низенько над лісами нависала синя мряка, в якій гинули вершки гір. Довкола церкви мовчки стояли люди — декотрі під тинами, декотрі під старими високими смереками, інші під вербами, що вкриті бруньками ледь почали зеленіти. Прийшли сьогодні всі, хто тільки міг встояти на ногах. Прийшли на останній свій тут Великдень...

Пройшли роки і знову пам'ятний Великдень 1957 року в Перемишлі. Було тепло і гарно. Зазеленілися береги Сяну. В садах розвивався бузок, розквітали черешні і вишні, червоніли пуп'янки яблунь і груш. На Замковій горі в парку птахи своїм щебетанням заглушували розмови, зеленіла трава, квітли фіялки.

Після Богослужіння в церкві на Болоню вечором багато людей сходилось до світлиці Товариства в Народному Домі. Жінки приносили з собою свячене. Кожна хотіла тим, що мала найсмачніше, поділитись з іншими. Робили ми чай або каву, і як було весело! Ділились свяченим, складали вітання, знайомились, жартували, сміялись. А потім співи і співи без кінця. І які пісні тоді не виспівували — сумні, веселі, гагілки... Весело було молодим, приємно й веселіше ставало на серці старшим. Так було протягом цілих трьох днів. Тоді була у нас секретар Головного правління Ольга Васильків. Вона передала вітання від земляків з західних земель. Говорила, що часто її питають про Перемишль, про наше життя, працю, цікавляться реальними здобутками. І відтоді ми кожного року святкуємо Великдень у Перемишлі.

Зрештою, в цей день неможливо тільки у своєму домі бути. Бо ж просять, забирають до себе знайомі або рідня, ще й гніваються, коли не йду до когось. Щоб не було оцього гніву, я придумала в одні свята гостювати у трьох родин — тих, що найщиріше мене запрошують. Їсти дуже не хочеться, бо вдома теж усього досить. Йдеться про те, щоб тільки поділитися свяченим. В одних з'їм сніданок, у других обід, у третіх підвечірок і — додому. Другого дня запрошую всіх до себе. На жаль, на другий день після „троїстого" святкування, бува, що людина спрагла тільки самоти і відпочинку від свят. І тому я більше такого не роблю. Хай і цілий тиждень, а таки ходитиму по гостинах: бо ж кажуть — приємне слід ділити по трохи.

Де не була б я, де б не поїхала на Великдень, завжди повертаюсь до Перемишля, щоб бути вдома. Здається мені, що так гарно, так приємно й велично у цей день може бути тільки тут — у моєму місті, зі знайомими людьми й ріднею.

УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ — ДО УКРАЇНСЬКИХ ЛІТНІХ ТАБОРІВ!

Лекції англійської мови

ПРОСТО ПРО СКЛАДНЕ

Заняття двадцять четверте

ЯК ВАС ТЕПЕР НАЗИВАТИ?

Почнемо з того, як звертаються до незнайомих людей. Чемні форми звертання традиційні: **Sir! Madam!** (скорочено вимовляється „мем"); **Miss!**

Серед підлітків, правда, прийняті інші звертання:
Hey, man! — Гей, чоловіче!
або
Hi, babe! — Привіт, мала!

На молодечий „сленг" ми відволікатися не будемо, а ось у „дорослій" мові останніми роками сталися цікаві зміни. На письмі перед жіночим іменем тепер вживається не два, а три слова: **Mrs.** (вимовл. „мисиз") — перед іменем заміжньої жінки; **Miss** („мис") — перед іменем дівчини або незаміжньої жінки; **Ms.** („миз") — нове звернення, однакове для заміжніх і незаміжніх, яке ігнорує подібну різницю; введене воно як жіночий аналог звернення **Mr.**, спільного для усіх мужчин.

Це — не єдиний приклад того, як явище, яке називають „політичною коректністю", позначається на мові. Той факт, що слово **"man"** має два значення — „людина, мужчина", викликає великі нарікання зі сторони прихильників цього руху. Наприклад, замість слова **"mankind** — людство" вони рекомендують **"human race"**.
human — людський
human being — людська істота, людина.

Слово **"human"** співзвучне з українським „гуманний"; але це „фальшива підказка": існує, хоча й подібне, але інше слово: **humane** — людяний, гуманний.

Часто вживається слово **person** — людина, особа — в таких, наприклад, реченнях:
She is a very interesting person. — Вона дуже цікава людина.
Why do you think he is a bad person? — Чому ви думаєте, що він погана людина?
to be present in person — бути присутнім особисто

Три похідні від цього слова подібні між собою:
personality — особистість
personality cult — культ особистости
personal — особистий
personal belongings — особисті речі; пожитки
This is my personal opinion. — Це моя особиста думка.
Please don't get personal! — Будь ласка, не переходіть на особистості!
Don't take it personally. — Не приймайте цього на свій рахунок.
personnel — персонал; співробітники, кадри
Personnel Department — відділ кадрів

Наведемо кілька слів, які змальовують інтелектуальні якості. Два прийменники:
clever — розумний, **silly** — дурний чомусь звучать нечасто. Два інших, навпаки, стали занадто популярними, особливо серед молоді та в побутовій лексиці:
smart — розумний, кмітливий, **stupid** — дурний, глупий.
This lady is smart and good-looking. — Ця дама — розумна і гарна.
Stop asking such stupid questions. — Перестань задавати такі дурнуваті питання.

Цікаве, що слово „дурень", таке популярне в українській мові, точно не перекладається. Найближче до нього, мабуть, — **"stupid person"**. Слово **"fool** — дурень" звучить м'якше, особливо коли його вживають у відношенні до самого себе:
I know I was a fool. — Я знаю, що поводив себе немудро.
He isn't such a fool as he looks. — Він не такий дурний, як виглядає.

Слово **"intelligent** — розумний" говорить лише про інтелект і не може перекладатися як „інтелігентний".
He is intelligent and well-educated. — Він розумний і високоосвічений.

Тепер розглянемо слово, яке треба перекладати широким спектром значень:
mind — розум, розсуд, тяма, глузд, голова, пам'ять, погляд, думка, душа — взагалі, увесь наш психологічний зміст.
the best minds of our time — найкращі розуми нашого часу
What's on your mind? — Що у вас на думці?
You must be out of your mind! — Ви збожеволіли!
(Присл.) **So many men, so many minds!** — Скільки голів, стільки й поглядів.
He has lost his mind. — Від згубив голову.
I can read your mind. — Я можу читати ваші думки.
My mind is clear now. — Моя думка прояснилася.
To my mind, this is foolish. — На мій погляд, це немудро.
to be of one mind — притримуватися однієї й тієї ж думки
to keep in mind — пам'ятати, мати на увазі
peace of mind — спокій духа
She is in a terrible state of mind. — Вона в жахливому душевному стані.
(Присл.) **Out of sight, out of mind.** — Очі не бачать — серце не болить.
It came to my mind that... — Мені прийшло на думку, що...
In my mind's eye I still see it. — У своїй уяві я все ще це бачу.
She doesn't know her own mind. — Вона сама не знає, чого хоче.

Слово **mind** може виступати також в ролі дієслова. Коротко згадаємо про про ці його значення:
mind — 1) звертати увагу; рахуватися з чимось; брати під увагу
Never mind! — Не звертайте уваги!
Mind the dog (the step, the doors)! — Обережно (зважайте на пса, сходи, двері)!
2) заперечувати, мати щось проти ...
I can wait if you don't mind. — Я можу почекати, якщо ви не заперечуєте.
Do you mind if I open the window? — Чи ви нічого не маєте проти того, щоб я відчинив вікно?

Автор лекцій англійської мови — Віталій Левенталь. Матеріял опрацювала відповідальна за рубрику Галина Колесса. Автор застерігає за собою усі права.

Оксана Лиховид

Великодні побажання

Дзвонять дзвони великодні,
Дзвонять веселково —
Богу шлем свої молитви,
Щире, рідне слово.
Хай шляхи вам світла доля
Стелить рушниками,
А любов до України
Вічно буде з вами!

У ПОНЕДІЛОК, 21-ГО КВІТНЯ, ранній рух англійської столиці Лондону був цілком припинений на кілька годин. Підземки, поїзди та лети літаків стримано на кілька годин, бо отримано цілий ряд телефонічних повідомлень про те що в місцях найбільшого згромадження людей підкладено бомби. До полудня рух в місті було відновлено, але літаки почали злітати і приземлюватися тільки після полуднем. Хоч досі ніхто не взяв на себе вини за цей вчинок, то офіційні чинники цю нову пакість приписують Ірляндській республіканській армії, котра таку тактику застосовує для того, щоб постійно давати про себе знати, зокрема тепер, коли в Англії ведеться передвиборча кампанія.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ СТВЕРДЖУЮТЬ, що федеральне кримінальне слідство відкрило нові докази, включно з сателітними світлинами, котрі вказують, що державна китайська фірма ніколи не думала закупленого в ЗСА обладнання вживати для цивільних цілей. Навпаки, відома китайська фірма Катік, котра в1994 році закупила велику кількість прецизного технічного обладнання, відразу спрямувала його до військової бази.

У ВІВТОРОК, 22-ГО КВІТНЯ, губернатор нюджерзького стейту Крістін Тодд-Вітман повідомила, що тимчасово припиняє свою обіцянку мешканцям стейту зменшити рати платностей автомобільних забезпечень можливістю меншого загального забезпечення. Натомість намагатиметься здійснити інші частини обіцяного нею пляну, котрий включатиме кінець автоматичних щорічних підвищень рат автомобільного забезпечення та додаткових оплат від водіїв, котрі отримали поліційні квитки переступлення правил автомобільного руху. Хоч цей плян, на її думку, буде швидше схвалений стейтовою легіслятурою, то все ж таки він не є тим, що було обіцяно виборцям.

У ВІВТОРОК, 22-ГО КВІТНЯ, хорватський суд розпочав заходи притягнення до судової відповідальности у його відсутності командира югославської армії, котрого звинувачують у воєнних злочинах — він у 1991 році дав наказ артилерії атакувати портове місто Задар. У наслідок цього обстрілу було вбито 30 цивільних громадян і нанесено широкої руїни. Генерал Момчільо Перісіч, теперішній командир югославської армії, та інших 18 югославських старшин судять у їх відсутності в окружному суді Задару, шість років після того, як Хорватія відлучилася від Югославії та стала незалежною країною.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у вічність нашого дорогого і незабутнього МУЖА, ТАТА і ДІДА

бл. п.
ЛЮДВІКА ЯЦКІВА

буде відправлена ПАНАХИДА у вівторок 29-го квітня о год. 6-ій веч. в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Просимо згадати покійного у своїх молитвах:
дружина — Ольга
син — Ярослав
дочки — ЛЮБА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
— МИРОСЯ
внуки — СТЕФАН і ХРИСТОФОР

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в середу 16-го квітня 1977 р. з волі Всевишнього відійшов від нас у вічність наш дорогий МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.
МИХАЙЛО ШАРКЕВИЧ

залишені в глибокому смутку:
дружина — ГАНЯ
дочки — ЛЕСЯ ГАДАЧ з чоловіком
— СЛАВКА ГОРДИСЬКА з чоловіком
— МАР'ЯНА ЗВАРИЧУК з чоловіком
внуки — ЛЯРИСА, МИХАСЬ, ТАСЯ і ЯРКО

Вічна йому пам'ять!

З великим болем і жалем повідомляє родина ШАРКЕВИЧ

Ділимося сумною вісткою, що 20-го січня 1997 р. відійшов у вічність на 73-му році життя

СВ. П.
МИКОЛА ФАМЯК
Нар. 1923 р. в м. Старий Самбір, Україна

ПОХОРОН відбувся 24-го січня в церкві св. Покрови у Виллимантик (Willimantic), CT. Похований на цвинтарі св. Йосифа.
Був довголітнім членом Українського Народного Дому, УККА, та парафії української католицької церкви в Колчестері.

Залишив у смутку:
дружину — МАРІЮ
дочку — ПЕТРУСЮ
синів — ПЕТРА і СТЕФАНА
брата — ВОЛОДИМИРА в Україні і дальшу родину

Вічна йому пам'ять!

CONSISTORY of the UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH of the U.S.A.

Єпископат і Консисторія Української Православної Церкви в ЗСА мають шану запросити всіх Христолюбивих вірних до участі у Богослуженнях цьогорічної Провідної Неділі, присвяченої вшануванню, у зв'язку з Роком Покликання, проголошеним Постійною Конференцією Українських Православних Єпископів поза межами України, пам'яті священомучеників УПЦ і 50-літтю Української Православної Ліги.

Слава Богові за все!

ПРОГРАМА ПРОЩІ:

СУБОТА 3-го ТРАВНЯ

9:30 ранку. Літургія у Церкві-пам'ятнику
6:00 веч. Вечірня і Свята Сповідь у Церкві-пам'ятнику.

Відносно паркування авт: Консисторія повідомляє всіх, що паркування авт на терені Церкви-пам'ятника і цвинтаря у суботу 3-го і у неділю 4-го травня буде строго заборонене. Паркувати можна тільки на площі Консисторії 135 Davidson Avenue. Звідтіля до Церкви-пам'ятника/цвинтаря і назад можна буде переїхати спеціяльними автомашинами (Consistory vans), які ходитимуть що пів години.
Культурні виставки і продаж різноманітних товарів відбуватимуться 3-го травня, лише за попередньо отриманим від Консисторії дозволом, від год. 12-ої до год. 7-ої веч. у головній залі Культурного Центру.

4-го ТРАВНЯ, ПРОВІДНА НЕДІЛЯ

9:00 ранку. Зустріч архиєреїв.
9:30 ранку. Початок Божественної Літургії, очоленої Митрополитом Константином у співслуженні Архиєпископів Антонія і Всеволода, Єпископа Паїсія і настоятелів місцевих парафій.

Після Літургії, похід до Хреста пам'ятника і Панахида за спокій душ бл. п. Патріярхів УПЦ Мстислава і Володимира і всіх спочилих єпископів і вірних УПЦеркви та спочилих основоположників і членів УПЛіги.

Окремі заупокійні відправи дозволяються аж після закінчення загальної Панахиди.

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE U.S.A. Tel.: (908) 356-0090
MAILING: UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE U.S.A. P. O. BOX 495
SHIPPING: 135 DAVIDSON AVE.

ЗВІТ ДОСЛІДІВ ДЕПАРТАМЕНТУ юстиції опублікований у понеділок, 21-го квітня, стверджує, що Сі-Ай-Ей і ФБІ значно занедбали викриття Олдричаа Еймса, працівника Сі-Ай-Ей, котрий шпигував у користь Москви, бо впродовж п'ятьох років не спромоглися встановити поважного спільного слідства. Майкл Бромвіч, головний інспектор Департаменту юстиції, підкреслив, що спільне слідство тривожних втрат російських аґентів у 1985 і 1986 роках розпочато щойно у 1991 році, котре й довело до викриття і ув'язнення О. Еймса в 1994 році. ФБІ також якслід не вияснило своїх власних втрат у 1985 і 1986 роках і крім того поставилося зовсім пасивно до ще більших втрат аґентів Сі-Ай-Ей, у згаданих двох роках. Іншим словом „ФБІ зіґнорувало видиму катастрофу в Сі-Ай-Ей" хоч воно є відповідальне за досліджування закордонного шпигунства проти ЗСА.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Вістки з України. Відбулася конференція аспірантів фізичної культури і спорту

Недавно Львівський Державний Інститут Фізичної Культури влаштував конференцію, в якій взяли участь аспіранти галузі фізичної культури і спорту зі Львова, Києва, Харкова, Вінниці, Луцька, Івано-Франківського, Слов'янського, (Донецька область), Переяслава-Хмельницького і Кіровограду, як теж аспіранти-гості з Ізраїля, Сирії, Йордану, Палестини і інших країн. Понад 100 майбутніх вчених, представників 14-ти вищих закладів освіти України, подали свої доповіді, між ними чемпіон Олімпіяди в Атланті Віталій Кличко, його брат — чемпіон світу в боксі Володимир Кличко, учасниця чемпіонату світу зимових видів спорту, лещатарка Олена Гласова, член збірної України санкового спорту Орислава Чухліб, яка, між іншим, готується до участи в зимовій Олімпіяді в Наґано, Японія.

Поруч українських молодих науковців, як вже згадано, взяло участь майже два десятки аспірантів з інших країн, які в сучасності підвищують свій науково-педагогічний рівень у столиці України з вище згаданих країн, як теж з Польщі, Румунії, Арабських Еміратів.

Протягом двох днів тривало обговорення доповідей, яке завершилося підсумковим „круглим столом" у приміщенні Львівського будинку вчених. Активно проводилося засідання секції „Наукові аспекти підготовки спортовців" у напрямку, який завжди визначав міжнародний авторитет української науки. Високо оцінили присутні фахівці здобутки аспірантів Ірини Олексієвої, Сергія Борщова, Лариси Таран, Андрія Дулібського та інших.

З відгуків преси виходить, що у Львові започатковано добру традицію. Чергову подібну конференцію зголосився прийняти провідний заклад галузі Український Державний Університет Фізичного Виховання і Спорту. А Львів залишиться у пам'яті багатьох гостей назавжди. І не тільки тому, що більшість молодих вчених побувала тут вперше. Львів, як пише Оксана Вацеба (проректор ЛДІФК з наукової роботи і зовнішніх зв'язків) зачарував усіх власним, неповторним духом. Так, як колись чарував він Василя Симоненка... А ще — реальним україномовним середовищем. Доповідачам з Харкова і Києва, Донецького і Переяслава-Хмельницького стало зрозуміло, що не тільки з офіційної трибуни може звучати українська мова. Вітчизняна фізична культура, національний спорт, Україна в цілому мають на кого сподіватися, від кого чекати слави.

Львівський Державний Інститут Фізичної Культури і Спорту був заснований в 1946 році. Напрям професійного спрямування „Фізичне виховання і спорт". Спеціялізується у фізичному вихованні, олімпійському та професійному спорті, рекреації та організації оздоровчої фізичної культури, фізичній реабілітації, фізичній підготовці у Збройних Силах України.

Цей Інститут є єдиним в Західній Україні вищим закладом фізкультурного профілю. В останніх 50-ти роках в ньому було підготовано понад 13 тисяч фахівців. Понад 200 випускників стали чемпіонами Олімпійських Ігор, ряд переможців чемпіонатів світу та Европи. В інституті функціонує 21 катедра, комплексна наукова ляборатія, працює понад 200 викладачів (серед них 11професорів, 80 доцентів). На 3-ох факультетах навчається майже 2,000 студентів.

На сьогоднішній день ректором ЛДІФК є Мирослав Герцик, він же віце-президент НОК України.

„УСЦАК — Фонд Відродження Спорту в Україні"
(Пожертви від 10-го жовтня 1996 р. до 1-го квітня 1997 р.)

100 дол.: Михайло Кіндрачук; по 50 дол.: Дам'ян Кордуба, Литвин і Литвин, д-р Богдан Шебунчак, Володимир Володюк, Микита Юрченюк, Орест Темницький; 45 дол.: Лідія і Ярослав Черник; 30 дол.: Володимир Грицин; по 25 дол.: Роман Барчук, Богдан Поритко, Віра Сендзік, В. Лизогуб; по 20 дол.: Ольга Дубик, Іван Іванчук, д-р Богдан Худьо, Дарія Будна; по 15 дол.: Дмитро Бобеляк, Євген Шипайло, Любомир Павлович; по 10 дол.: Михайло Кухта, Володимир Дитиняк, Іван Турянський, Ольга Смаль, Володимир Левицький, Володимир Даниляк, Марія Юркевич, Кость Гречак, Атанас Кобрин; по 5 дол.: Стефан Ґлют, Наталія Дубик, Володимир Гивель, Варвара Дзамба, Андрій Воробець.

„Фонд Лілії Подкопаєвої"

200 дол.: д-р Яро Рожанковський; по 100 дол.: Стефан Кушнір, Борис Губка; по 50 дол.: Дарія Будний, Зенон Масловський; по 25 дол.: Мирон Стрілка, Михайло Мартиненко.

„Спортово-виховний Фонд УСЦАК"

500 дол.: В славну пам'ять визначного спортовця і члена управи УСЦАК і УСВТ „Чорноморська Січ" Юрія Храневича — дружина Оксана Храневич.

Управа УСЦАК щиро дякує шановним жертводавцям й пригадує, що збірки на фонди: „Відродження Спорту" і „Л. Подкопаєвої" дальше продовжуються! Проситься виписувати і висилати чеки на USCAK —Fund for Rebirth of Sports in Ukraine, 680 Sanford Avenue, Newark, N.J. 07106.

УСК Ню Йорк — Айнтрахт СК 1:3

Була це перша поразка, що її зазнала дружина УСК в іграх за чемпіонат II-ої дивізії Космополітальної Сакер Ліґ Ню Йорку у весняній рунді сезону. Звітові змагання відбулися в неділю, 13-го квітня, на площі суперників. До перерви гру диктувала наша дружина, що в більшості володіла м'ячем і вела 1:0, що його з карного стрілу здобув Розафіо. Після відпочинку німецькі футболісти зуміли вирівняти гру і швидко вирівняли — 1:1, до закінчення зустрічі ще двічі вмістили м'яч в сітку воріт УСК і, таким чином, виграли вислідом 3:1.

Резервісти УСК перемогли резерву Айнтрахту високим вислідом 4:0. В показнику табелі ігор перша дружина займає 4-те місце, резерва УСК на чолі табелі веде 7-ми точками і є основним кандидатом на чемпіона резервної дивізії,

Подав
О. Твардовський

